

Road Trip 2017 aneb nemusíme vyhrát, ale hlavně nesmíme udělat ostudu

Jak se ke konci naší reportáže dočtete, první část se nám povedla, tedy nevyhráli jsme, a druhá je minimálně diskutabilní. Alespoň vrátný firmy Autodoprava Chalupecký na to může pohlížet jinou optikou, ale o tom později.

O bezesném luštění traileru, kde jsem svému týmu přispěl akorát tím, že jsem náhodou našel most, kapličku s „hadrem na kříži“ a program na killer sudoku, který pracoval jen o trošičku rychleji než moje maličkost (pro srovnání, má rychlost byla pět čísel za pět hodin a programu jednaosmdesát za sekundu), pomlčím. Rovněž pomlčím i o pátečním se seznámení s protivníky, kde náš tým zastupovalo duo M + V, které se svým šarmem snažilo - neúspěšně - zapůsobit na ostatní účastníky zájezdu, aby nám prozradili řešení posledních dvou mincovních úkolů, jmenovitě „BéeNCákách na manšestru“ a trojúhelnících, známých též jako „žlutočervená sračka“ (resp. já používám ještě expresivnější výraz na m, ale ten zde nemůžu jmenovat. Jen napovím, že vede na stránky www.ulekare.cz).

Budu tedy psát jen o průběhu sobotního dne. Hned po obdržení instrukcí jsme si sedli do auta a začali zkoumat obsah obálky. Po přečtení listu s přehledem všem propriet, jsme zjistili, že nám chybí zalaminovaná kartička F1. Vydal jsem se tedy k RIKovi, abych mu oznámil jeho pochybení, ale cestou (spíše řečeno po dvou metrech) jsem kartičku našel na zemi v bahně. Odmítaje myšlenku, že bych ji byl mohl vytrousit já, jsem v duchu zavrtěl hlavou nad zkaženým světem, kde nám ostatní soutěžící ve snaze vyhrát vyhazují kartičky, jsem se vrátil do auta. Bylo 5:55, všichni jsme se připojili přes mobily na stránky wr.i-quest.cz, zadali přihlašovací údaje a téměř hlasitě (což je synonymní idiom pro naprosté ticho) odpočítávali chybějících tři sta vteřin. Uplynulo pět minut a všem se po „refreshi“ zobrazil http error 500. Po dlouhých minutách zoufalého přetahování prstu po displeji směrem dolů, jsem se rozhodl pozeptat ostatních účastníků, mají-li stejný problém, zatímco Martin šel navštívit místnost, kde se rodí většina těch nejzajímavějších nápadů, tedy toaletu.

Já se vrátil s tím, že ani ostatním stránky nejedou, Martin přišel na to, že je to kód a url parametr kvrk má svůj význam. Po chvíli sice znejistěl při zjištění, že jeho hodnota je stále jiná, ale i tak náš tým dostal zásadní úkol. Převést parametr kvrk do FM (za což bych chtěl Martinovi dodatečně poděkovat, protože mi stále nejede rádio potom, co jsme mačkali všechny čudlíky na rádiu metodou pokus – omyl). Marné byly protesty, že na tohle jsme při úvodu nebyli upozorněni, že tohle by nám určitě řekli. „Vy Richarda neznáte“, zněla přesvědčivá odpověď, a tak jsme se pustili do práce. Kromě puštění rádia KVRK Power 89.7 FM online jsme ale zásadního průlomu nedosáhli. Ten přišel až potom, co mě napadla spásná myšlenka. Stačí přeci změnit kvrk na kvark a hurá, rázem se stránky rozjely! To, že to v tentýž okamžik RIK zprovoznil, je souvislost neúmyslná a náhodná.

Konečně jsme si mohli proklikat schéma soutěže, kde jsme měli aktivní zatím pouze body A1, A2 a G1. Jelikož A1 byl až od 14:00, Martin začal klapat kódy z traileru, jak radil úkol A2, a my se věnovali Géčku. Po krátkém zjištění, jemuž předcházelo desetiminutové startování notebooku, že neexistuje kombinace celých čísel, jejichž součet mocnin by se rovnal 94 864, jsme úkol na krátkou dobu pustili k ledu. Ale k tomu se vrátím později.

Naštěstí se nám zobrazily další body, konkrétně B1 - F1. Jasný byl jen Svatý Jan pod Skalou, a tak jsme vyrazili tam. Za značné podpory deště jsme zastavili u Kostela sv. Jana Křtitele, přešli silnici a vyfotili náš první soutěžní QR kód. "Ten zasranej T-Mobile tady nemá signál, mám jen edge," pravil poeticky Martin a nechal zadání kódu na mně, neb "Já tu mám LTE." Tento rozhovor se mimochodem během dne zopakoval odhadem třiašedesátkrát. Po zadání nenastalo žádné velké překvapení, půjdeme se podívat na křížek nahoru.

Nabalili jsme vše potřebné, tedy zejména sprej, klíč a kladivo a pokračující v odkazu Radka Jaroše, jsme se vydali vstříc vrcholu. U Kaple Povýšení sv. Kříže jsem se s Pavlou rozhodli od M + V odpojit, dojít nazpět k autu a jet do Bubovic. Úkol D jasně mluví o lomech a o jakých jiných, než právě Solvayových? Po drobné desetiminutové jízdy přes lesní cestu, o které jsem byl přesvědčen, že k SL zcela jistě vede, jsme se vrátili do Bubovic a podnikli pokus číslo 2, tentokrát úspěšný. Mezitím nám volal Martin, že mají splněno, otevřela se jim šifra E a pokračují do SL. Zakrátko jsme byli v muzeu a vidouce přitom přicházejícího Martina, oscanovali jsme QR kód. Následoval úkol najít torkretovací stroj. Jsouce všichni zběhlí ve stavebnictví (resp. spíše v "googlení"), nezdálo se to být těžkým úkolem. Ale ouha, zabralo nám to dobrých dvacet minut, ale slavili jsem otevření velké šifry F. Až teď jsme si uvědomili, že řešíme úkol F, nikoliv D, který jsme očekávali. Inu, Houba vlastní jiný lom.

Vrátili jsme se tedy k závoře, kde byla má fábinka zaparkovaná, a rozhodli jsme se dále zabývat ukázkou z Vizionáře. A došel čas i na první nápovědu, která nám řekla pouze to, co už jsme dávno věděli. Všichni kromě Martina, který nadával na operátora, jsme tedy hledali lom Houba a uhelné doly v okolí. Překvapivě jsme na nic nepřišli. Po pěti minutách nadávek jsem raději přešel do Bubovic, kde i Martin konečně chytil LTE a na chvíli vzal T-Mobile na milost.

V tomto okamžiku jsme do týmu angažovali Jarču (Miloš po náročném pátku ještě vyspával), aby nám pomohla s velkými šiframi a rovněž rozsypaným čajem v Běčku, u kterého jsme si vzali nápovědu. ROT-5 nám sice pomohl, ale na mobilu se zobrazovala spousta paznaků, takže jsme IQ kód nepřečetli. Věnovali jsme se tedy nadále pánovi, kterého jeho práce baví, a přineslo to kýžené ovoce. Vladka našla hezký článek o málo známém lomu Kosov, a tak jsme se do něj, přes mírné protesty zaměřili. To už Jarča Běčko dešifrovala, a tak dostala další úkol, ať na "netu" vyhledá Mathematicu a uvedenou rovnici nám vyřeší. Můj brilantní nápad kalil jen fakt, že rovnice o dvou neznámých se počítá věru špatně. Rozhodli jsme se tedy cestou do lomu navštívit ještě Tetín, kde si prohlédneme okolí startu.

Kromě knížky napsané pro nás do té doby neznámým autorem Karlem "Ryzcem" Houbou, jehož klenot byl uschován ve veřejně přístupné knihovničce na autobusové zastávce a na jehož dílo z roku 1984 pozvolna navazujeme, jsme však nic zvláštního nenalezli. Dojeli jsme tedy do klubovny a rozhodli se po okolí hledat nakreslenou thetu. Nejvíce ji připomínal úsměv Houby, ale ten hodnotu odmítal prozradit, a neobměkčil ho ani poukaz na hmotnou indicii, kterou mu Pavla nabídla. Za tu jí kolem stojící mužští soutěžící nabízeli jiné služby, ale Pavla odmítla a mohli jsme pokračovat do Kosova.

Zákaz vstupu, který u lomu byl, nás nemohl zastavit, a tak jsme přešli patníky a zjistili, že i letmý průzkum by zabral minimálně den. Rozhodli jsme se tedy pro další nápovědu, která byla o poznání cennější. Nevěřičně jsme do google zadali Houbův lom a světe div se, tentokrát to zabralo. S množstvím nadávek na naši inteligenci jsme tedy vyrazili do Koněpruských jeskyní.

Zanedlouho jsme už stáli na parkovišti a vybaveni turistickou mapou, zaměřili jsme přímo k jeskyni, protože tam stačí seběhnout dolů. Závora a prudký sráz nás ale přesvědčily o opaku. Naštěstí zrovna

přicházela průvodkyně - jak jsme usoudili, neboť mnoho lidí nemívá s sebou obří reflektor (a hlavně visačku se jménem) - a tak jsme ji okamžitě vytěžili a zamířili nejkratší cestou k lomu. Starý pan Dijkstra by z nás měl jistě radost.

Už z dálky nás vítal, kromě stáda ovcí a koz, obří "papírák" Houba v epesním fialovém tričku, ve kterém by mohl směle konkurovat kapitánu Picardovi. Vedle něho postávalo duo fotografů, které dokumentovalo naše počínání podrobněji než Policie ČR. A nezastavil ho ani výkřik "jdi s tím video do prdelé."

Po několika minutách beznadějného průzkumu jsem narazil na podivný betonový granát, ve kterém jsme shledali objekt našeho hledání. Martin následně vytáhl kladívko, vysvětlil, proč nemáme geologické, ale paleontologické, přidal k tomu upřesňující historku a jal se "šutr" porcovat. Nutno podotknout, že vcelku umně, za několik vteřin světlo světa spatřil žlutý trilobit. Toho jsme si prohlédli a Pavla zavelela, ať ho schová pro další využití. A jelikož se ženám - většinou - neodmlouvá, poslechl jsem ji, a produkt 3d tiskárny schoval do kapsy. Téměř okamžitě se jí to však rozleželo v hlavě a trilobita si vyžádala k dalšímu prozkoumání. Pronesouc "Vždyť tam něco prosvítá, to musíme rozbít. A ty bys ho schoval do kapsy ...", položila žlutáaska na kámen a významně se na nás s Martinem podívala. Protože ten už svůj um ukázal, vzal jsem do ruky kladivo já a ukázal svou extra třídu. Konec kódu jsem kladivem znehodnotil a papírek při vyndání přetrhl. Naštěstí utržená část obsahovala jen I.Q: a poničená část šla rekonstruovat. A tak jsme získali další "velkou" šifru.

Cestou k autu jsme se rozhodli, že s Céčkem jen tak neheme, a vzali si nápovědu. To jsme hned sdělili telefonicky Jarče, která naštvaně řekla, že už je na stopě a dořeší si to bez nápovědy. A proto jsme se rozhodli znovu hledat thetu a vyrazili směr Tetín. Kurz jsme ale záhy změnili, Jarča opravdu nápovědu nepotřebovala a cíl další cesty byl jasný. Hudlická skála.

Zmiňovanou jeskyňku jsme po chvíli našli, tedy jmenovitě Martin, který hned kód zadal a vítězoslavně se vracel do auta. Naštěstí naši připomínku, "že další kód může být hned tady, ať nikam nejde", uznal, a přečetl si zadání dalšího úkolu. Následoval tak návrat do jeskyně a vytahování hrací krabičky, ve které hned Martin poznal tu z Neverhoodu. Napájená byla na usbčko, což nám připomnělo, že součástí povinné výbavy je i powerbanka. Tu jsme sice měli, ale s krabičkou si jaksi nerozuměla. Ještě že to nebylo na Svatém Janu ... Nejvýraznější hráč - nikoliv nápady, ale vahou - (jsem) se vrátil do auta a přinesl jinou "šťávu". Následovalo několik pokusů přehrát melodie, než Martin získal potřebný grif. Jelikož se blížili soupeři, písničku jsme si nahráli a vrátili se do auta. Software na rozpoznávání hudby selhal, a tak jsme k dalšímu luštění přejeli do Hudlic na náměstí.

Očekáváje KOP (klasický organizátorský podraz), jsem odmítl Hudlice opustit, než kód vyluštíme. A tak následovala nápověda přítel na telefonu. První na řadě byl Tomáš L, toho času na pivních slavnostech ve Svijanech. Melodii si vyslechl, zavola známou kamarádku a po krátké poradě se jednoznačně shodli. Naprosto nic jim to neříká. Ale v pondělí nám noty napíše. Pecka ...

A tak zkusila svého žolíka Pavla - konkrétně učitelku zpěvu. Kamarádka byla úkolem pobavena, ale věnovala nám čas a tóny současně přehrávala na klavíru. Vyšla jí z toho smyčka ggaahdghg. Ale jelikož nikde nebylo I.Q.; usoudili jsme, že asi necháme úkol vyexpirovat, a protože nám mezitím Jarča poslala obrázek travky, bylo jasno. Další cíl Tetín.

V sokolovně nás bodyguard ochotně pustil do tajné místnosti, kde se Martin pokoušel o “jeden dech”. Resultovalo to pouze v to, že Anče vypadly míčky, které tvořily prsa. A tak mě napadlo fouknout do zrcátka. Bohužel to dopadlo jako můj první daktyloskopický pokus, kdy jsem otisk štětečkem umně smazal. Tady jsem sice nic nesmazal, ale sklíčko komplet poprskal. Tak se slova ujal Martin, o jehož dechu kolují téměř legendy. Traduje se, že při absenci kompresoru dokáže foukat do hadičky tak, že se dá pivo ze sudu bez problémů točit. Ale k věci. Martinův dech odhalil kód fukjinam, a tak jsem, tentokrát bez plivání, navrhl brýle. Další Martinův mocný dech odhalil správný kód.

Konečně byl čas se věnovat, jak jsem na začátku psal, na chvíli opomenutému Géčku. Chvíle byla přesně sedmihodinová, a tak se nám ukázalo řešení. Vzhůru do hradiště. Po chvílce se nám kód pod lavičkou povedlo najít a vyrazili jsme zpět k autu. Ani nevím, proč jsme to nezkusili dřív, ale rozhodl jsem se, že ze srandy zadám kód ggaahdhg a světe div se, bylo to správně a objevil se další úkol. Průběžné pořadí bylo 3, což Martina doslova nadchlo a tlačil nás za vítězstvím.

Empéetrojka se mi zdála jasná, ale podle ostatních je Křivoklát moc daleko, takže náš cíl musí být blíž. A protože v Berouně je každoročně flašinetářský pochod odkazující se na pohled “Beroun budoucnosti”, kde byla vyobrazena i tramvaj, rozhodli jsme se zaměřit na Husovo náměstí. Procházejíce muzeum, jsme usoudili, že to byl Cimrmanův úkrok stranou, a rozhodli se vzít nápovědy. Opravdu, náš další cíl byl Křivoklát, konkrétně hospoda s výhledem na nádraží. Hurá tam.

Po krátkém hledání jsme správnou hospodu našli a QR kód nascanovali. Už cestou k hradu jsme koketovali s myšlenkou, že velké šifry nebudou samostatné, ale bude se jednat o jednu nějak spojenou, a očekávali jsme nápovědu právě zde. A měli jsme pravdu. Zaúkolovali jsme okamžitě Jarču a rozhodli se vydat na mincovní úkol.

Zadal jsem do navigace místo, které mi Pavla ve dvě, tedy hned po objevení úkolu sdělila, a vyrazili jsme. Bylo to sice čtyřicet minut daleko, ale nepředpokládali jsme, že to Jarča dá dřív. V půlce cesty jsem raději Martina požádal, ať místo překontroluje, že si nejsem jistý, jestli nejedu špatně. K překvapení všech byl cíl úplně jinde, a tak jsme vydedukovali (formálně správně vyindukovali), že to bude auto. Naštěstí jelo přímo proti nám, a tak jsme jen čekali, kdy se potkáme. Jenže ouha, poloha na chvílku vypadla a David “Klobouk” Copperfiled byl v řiti. Následovala stíhací jízda stylu “jed, co to dá, předpisy jsou pro amatéry”. Naštěstí jsme nikoho, kdo by nám chtěl pomoci a ochránit nás, nepotkali (čekám tedy jen pošťáka, který mi bude chtít za pár set korun prodat obrázek z kamery), a auto dohonili. Na místě jsme rovnou zastavili a zavolali Jarče. Když jsme zjistili, že je teprv u B, rozhodli jsme se řešit úlohu sami na papíře.

Po hodině už jsme měli pět písmenek, ale Jarča byla přeci jen rychlejší a poslala nám latinský text. Také jsme využili obě nápovědy, protože už jsme měli tolik “munice”, že jsme si to mohli dovolit. No jo, jenže google translator nám text bez mezer nepřeloží ... Přítel na telefonu. Manželka kamaráda Honzy je latinářka. Naštěstí byli oba doma a zakrátko jsme věděli cíl naší cesty. Polské jméno pro Zbečno. Jenže ani tady nás intuice nezklamala, další cíl byl blízko Křivoklátu a my úplně v ... daleko. Takže než jsme se tam dokodrcali, úkol nám vypršel a my se dozvěděli, že vlastně nejedeme do Zbečna, ale až za něj. Ale pořád jsme byli daleko ... A jelikož jsme v Křivoklátě potkali dva týmy, které byly o chlup pomalejší, bylo nám jasné, že pokud zůstaly na místě, budeme se cílovým pořadím propadat. A taky že jo ...

K dubu jsme dorazili jako sedmí, zadali kód a hned nasypali všechny nápovědy. Už po kalbě probuzená spojka Miloš začala hned analyzovat video s Dormovým “písmem” a sotva jsme došli k

autu, Miloš měl řešení. Tam, kde se lisují Cédéčka. A opět přítel na telefonu Honza pracující v Loděnici. Ten záhy potvrdil, že si myslíme Loděnici dobře a prozradil i název firmy (kde i pracuje) - GZ Media. Už bylo skoro osm, a tak jsem musel fábinku přesvědčit, aby to trošku rozjela.

V Loděnici jsme si za poukázku vyzvedli CDčko a Martin chtěl, abych ho dal do autorádia. Nespokojil se s tím, že ta díra je dekorativní, že moje autorádio CD nenačte a tvrdohlavě ho tam zasunul. Jaké bylo mé překvapení, když opravdu začalo hrát ...

Pár desítek vteřin nám trvalo, než jsme si uvědomili, co dělat, ale zakrátko jsme se rozjeli po hlavní. Jelikož jsme měli ještě mincí víc než dosti, koupili jsme si i poslední nápovědu, která nám bylo opravdu velmi platná. Podle pokynů jsme vcelku lehce dojeli do Berouna, kde nastal zádrhel. Přeslechl jsem, kde zabočil vlevo, a jelikož jsem neuměl autorádio zastavit, zbývalo pár minut do konce, rozhodli jsme se improvizovat a vsadit na jednu kartu. Miloš nám totiž psal, že dle délky stopáže a mluvení o jezírku, je cílem naší cesty - znovu - lom Kosov. Nicméně tentokrát jsme tam museli dojet spodní cestou. Čas ubíhal, zásoby benzínu se povážlivě tenčily až na rezervu, ale ani to nás nemohlo zastavit. Hru sice nevyhrajeme, ale ukořistíme poslední kód a vrátíme se na zasloužené třetí místo.

Vybranou polňačku jsme přejeli, a tak se rozhodl ujmout navigace Martin. Hupli jsme do "díry" a skrze bahnitě koleje, uprostřed nichž rostla snad metrová tráva, jsme se blížili k cíli. Bylo nám sice trochu divné, že tu nejsou stopy kol jiných účastníků, ale usoudili jsme, že asi jeli spodnější a drobátko lepší cestou. Poté, co jsme sjeli bahnitý krpál, bylo všem jasné, že cesty nazpět už není. Bohužel o pár vteřin později se zdálo, že ani dopředu. Fábinka hrabala jak pštros schovávající hlavu, ale mokrá tráva vítězila vysoko na body. Ale ani povzbuzení Martinou hláškou "tady odtud nás musí vytáhnout traktor" jsme neztráceli naději. Vladka, Pavla a Martin začali tlačit, já podle Martinových pokynů přestal spojku a plyn rvát a začal se s nimi mazlit a cesta dál byla volná.

Odbyla devátá a náš příběh by měl končit, leč opak je pravdou. Začala skutečná únikovka. Ne, neuvázli jsme v blátě, zdárně jsme dosáhli nádherné asfaltové cesty a téměř se objímali štěstím, neb nádrž ukazovala dojezd krásných 10, slovy deset, kilometrů, a Tetín byl vzdálen jen pět. Na konci cesty, přímo u fotbalového hřiště, ale následoval šok. Cesta končila závorou a není těžké odhadnout, že zamčenou.

Hned u závory bylo jakési oploceného parkoviště, respektive komplex budov s vozovým parkem a našťástí i zvonkem. Všem bylo jasné, že tu bude noční hlídač a budeme mít vyhráno. Buď nám odemkne, nebo pomůže mohutný zámek nějak přestříhnout. Jenže světe div se, na zvonek nikdo nereagoval a tak jsme chtě nechtě (resp. formálně správně chtě nechtě) vyrazili do vesničky sbírat informace o tom, kdo by nám závoru odemkl. Tedy hledali jsme hospodu a chtěli se poptat přímo tam, a kdyby nikdo nevěděl, vymámit si aspoň kontakt na starostu. Já se předtím podíval ještě k budově u hřiště, ale nemaje ani základy nekromancerství, poznal jsem, že tady nám nikdo nepomůže. Je to totiž hřbitov.

Po chvíli se Martin dobouchal na majitele "privátu", který kvůli EET hospůdku zavřel a teď jen zadarmo nalévá všem kamarádům z vesnice a který nám dal cennou radu. Jednak dal dosud neznámému baráku jméno - Autodoprava Chalupecký - a "druhak" řekl, že tam noční vrátný je. Pěkně jsme poděkovali, rozloučili se, popřáli vše nejhorší Andrejovi a započali akci google. Za minutku jsme měli číslo na dispečink, kam ale odmítl majitel auta a telefonofobik v jedné osobě - já - volat.

Pavla se nabídla, že krávu, co vjede do zákazu a ještě se nedokáže vrátit zpátky, musí ze sebe před chlapem udělat ženská (koneckonců chlap moc krávy neumí), a telefon vytočila. Po příjemném rozhovoru, kde jí pán na konci poděkoval, že zavolala, jsme dostali příslib, že nám pošle číslo na mobil vrátného. To se také stalo a následoval rozhovor "řidička blbka část druhá".

Probuzený vrátný chtěl mocí mermo vědět jméno dispečera, který jeho mobil prozradil, ale Pavla vše zapřela. Nakonec svou snahu vzdal a vybaven správným klíčem, cestu nám uvolnil. A doplnil ještě radu, že kdyby nás pod kopcem chytli policajti, máme jim říct, že jsme byli u něj na návštěvě. Inu, slušný člověk. Když pak fábinka nahodila namísto prvního převodového stupně čtyřku a palubní počítač přepočítal dojezd na 25 kilometrů, bylo všem jasné, že jsme zdárně zachráněni. A mohli jsme vřele na raut.

Co říci závěrem? Moc děkujeme organizátorům za skvělý zážitek a už teď se těšíme na další rok. A speciální poděkování patří mému týmu za to, že jsme finální úkol - který byl mimochodem v Tetíně a ne v Kosově, takže naše offroad rally byla úplně zbytečná - nenašli, neb jsa zoofobik se specializací na entomofobii, bych už nebyl mezi živými.